

Alex Quicho
Dekliška inteligenca

PostScript^{UM} #52

Zapis CIP

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 235103747

ISBN 978-961-7173-62-8 (PDF)

Figura »Dekleta« je problematična, zato so jo že večkrat skušali ubiti. Navsezadnje bi s tem pripravili teren za manj obremenjene reprezentacije tega, kaj bi oseba ženskega spola lahko bila. Figura, ki ne nosi znamenj preteklega zatiranja – in ne kaže vidnih znakov, da bi v tem uživala. A Dekle postopa nekje v bližini ne glede na to, ali je vzbudila naše zanimanje ali ne. Vsakič znova jo srečujemo kot estetski slog, že oblikovano persono ter kot entiteto, ki je tako kontradiktorna, da nas spravlja ob pamet: je nedolžna, a zastrašujoča; prazna, a kipi od delovalnosti; solipsistično zagledana vase, a tako zelo »podobna drugim dekletom«. Sprva se z gledišča trenutne realnosti morda zdi, da je podvržena reakcionarnim oblikam: Dekle konservativnega otroštva, Dekle pobesnelega potrošništva, waifu Dekle mainstream mode. A če pogledamo pobliže, vidimo, da se Dekleta polaščajo človeški interesi vseh barv – naj bodo radikalni ali normativni, osladni ali streznjeni, ekstremistični ali liberalni – deloma zato, ker je tako prazna, a hkrati tako čitljiva; tako berljiva, a tako zapisljiva. Vendar če vpletemo Dekle, se poigravamo z njenim očarljivim prevzemom vsakršne namerne razmestitve. Njena ciklična smrt in preporod, njena zmožnost mutiranja znotraj preobleke s takoj prepoznavno obliko: to niso dokazi brezmočne upogljivosti, temveč neomajne energije, ki navsezadnje morda sploh ni človeška. Če jo resno jemljemo kot nečloveško entiteto, lahko izvedemo kirurški poseg, ki je potreben, da bi jo ločili od prižema-jočih se esencializmov. Le tako jo bomo videli jasno.

Kdo sploh je Dekle? Ste nasedli njeni najboljši ukani? Vse teorije o njej, od regresivnega ščitenja nedolžnosti do najekstremnejših vizij z ženstvenostjo prepojene avtonomije, pravzaprav opisujejo nekaj, kar zgolj po naključju *sovpada* s človeškimi interesi. Triangulirana je glede na lastno pozicijo in dejanja, predvsem pa glede na to, kaj drugi mislijo, da se ji dogaja. Ta »rigorozna kompulzivna podreditev tehniki«, ¹ kot je zapisala Andrea Long Chu, jo oblikuje kot kategorijo in status, ne pa kot telo ali skupino posameznikov. A vendar Dekle ni »čista abstrakcija«. Dozdevna raznovrstnost njenega okolja – prežetega s telesi, aktivno industrijo in digitalnim miljéjem – jo kljub vsemu reproducira z neobičajno formalno doslednostjo, kot da bi več evolucijskih poti, izhajajočih iz več posamičnih niš, na koncu vendarle vodilo do poslednjega Dekleta. Kar poraja vprašanje, s kom ali čim imamo opravka.

Eden bolj spornih vidikov Dekleta je, da ona sama ni ne biološki ne družbeni spol, kot je Long Chu razdelila univerzalna eksistencialna stanja bivanja kot ženska. Chu pravi, da je primarna operacija »biti ženska« tista, kjer je »sebstvo izpraznjeno ter predrugačeno v inkubator za tujo silo«. ² Če to vzamemo dobesedno, »tujo silo« lahko razumemo kot »življenje samo«. Ne gre za to, da bi se dekle konservativno zoperstavljalo idealom »Kiborškega manifesta« Donna Haraway, temveč njegovi nepopolni uresničitvi. Dekle se je prilagodilo tehnosferi, katero definirajo zakrita strojna oprema, ultragladki vmesniki ter sintetične inteligence – prepletu strojnega in človeškega,

1 Chu, A. L. (2019). *Females*. Verso Books.

2 Ibid.

ki se je razvil iz »informatike dominacije«, kot jo je leta 1985 obravnavala Haraway.³ Dekle torej ni čudovito pošasten hibrid ali kontrakulturni body-hack, temveč zavajajoče normaliziran estetski nosilec, v notranjosti katerega »se zvija sij«. ⁴ Videti je kot izpopolnjljiva človeška podoba, animira pa jo močan ustroj sil, ki tako kot vsak učinkovit procesor ločuje reprezentacijo od operacije. Skozi zavajanje, privlačenje in zapeljevanje njena prisotnost sprošča in ojačuje druge sile sveta, vse od industrijskih inovacij prek družbenega vedênja do vojaške moči.

Prav zato Dekle nikdar ne more umreti. Nikdar. Četudi še tolikokrat razglasimo, da je z njo konec, da smo jo prerasli, da je ne potrebujemo več, češ da družba zaradi svojega napredka nima več potrebe po njeni čudaško anahronistični ženstvenosti. A da ne bo pomote – njena vztrajnost ni znak zmage predtehnološke Narave ali superiornosti dimorfne organizacije. V Dekletu se ženstveno raztopi v vse natančnejše razločevanje nebitvenih, a neskončno zapeljivih lastnosti ter tone globlje v praznino – v neizbežen privlak ničle, »rožnato luknjo«, ⁵ kot ji pravita Amy Ireland in Maya B. Kronic, okoli katere se vse življenje razprostira kot žarki.

Obraz

Obraz Dekleta nemudoma prepoznamo. Blesketa se na mnogih od nas, kot mavričasto olje na vodni površini.

3 Haraway, D. J. (1999). Kiborški manifest: znanost, tehnologija in socialistični feminizem v poznem dvajsetem stoletju. V *Opice, kiborgi in ženske: reinvecija narave* (241–292). ŠOU, Študentska založba.

4 VanderMeer, J. (2024). *Izničenje*. LUD Literatura.

5 Ireland, A., & Kronic, M. B. (2023). *Cute Accelerationism*. Urbanomic.

S subjekta lahko preskoči na objekt in spet nazaj. In ko si ga enkrat nadeneš, se ga le stežka otreseš.

Kot če preizkusiš katerega od lepotnih AR filtrov na TikToku ali Instagramu. Povečane oči in ustnice, do brezpornosti zloščena koža, v obliko delikatnega V izklesana čeljust, tako ljubko oblikovan nos. Ti filtri so pogosto kritizirani, ker naj bi implicirati dismorfijo; bili naj bi nezveste reprezentacije resničnosti, zlasti resničnosti nekogaršnjega obraza. Vendar kaj sploh je zvesta reprezentacija? Zajeti obrazi so že preoblikovani skozi popačenje leče na aparatu, skozi fizične obogatitve, kot so ličila in vbrižgnine, ter skozi mehanizme mikroizrazov, ki privzdignejo obrvi ali našobijo ustnice. Všečnost drugim ljudem na drugih zaslonih je morda postranskega pomena: filtrirani obraz pravzaprav naredi to, da je všečen bitju, ki sprejme podobo – katera tako izpriča tudi njegovo lepoto –, ter algoritmom vida na družbenih platformah, ki lepoto diskretizirajo v izbrane na človeškosti temelječe kategorije⁶ ter obraz, kategoriziran kot lep, primerno nagradijo s pozornostjo, obenem pa tudi denarjem, ki ga ta pozornost včasih prinese.

Filter skeptikom je v razmislek lahko obrazna mimika kot taka. Tudi ta je namreč na novo renderirana za operativno, nečloveško občinstvo. Obraz YouTuberja po imenu Mr. Beast – najbolj mainstreamovskega od vseh mainstream ustvarjalcev, čigar na platformi temelječe premoženje se v času pisanja tega besedila giblje tam nekje okoli 30 milijonov dolarjev – so pod drobnogled vzeli uporabniki, ki so hoteli razvozlati skrivnost in tako

6 Fazi, M. B. (2018). *Contingent Computation: Abstraction, Experience, and Indeterminacy in Computational Aesthetics*. Springer.

bajno obogateti. Marsikoga ob njegovem togem nasmešku in mrtvih očeh kar strese, a ta občutja so obrobnega pomena. Njegov obraz je popačen za kar najučinkovitejše strojno prepoznavanje, kar Mr. Beasta naredi za neke vrste Dekle. V srečanjih s platformo se obraz, naj je kirurško izboljššan ali analogno izražen, oddalji od svoje komunikacijske družbene funkcije in postane »prožilec« algoritemskega odziva.

Dekle ne obsoja uporabe teh ali katerihkoli drugih filtrov. Ne verjame v naravno pristnost, ki jo je treba odločno razkrinkati. Ni prepričana, da »verodostojen izraz« sploh obstaja. Dekle je zgolj pragmatično glede zmožnosti filtra in funkcije. Nekateri se morda še spomnijo tistega zgodnjega mema o umetni inteligenci, kjer okorno pošastno bitje, ki predstavlja resnično razsežnost strojnega učenja, drži gumijasto žogico, na kateri je narisana nasmejan smeško. Smeško je namenjen njegovim človeškim spremljevalcem. Poanta šale je, da spremljevalci smeškota zamenjajo za pravo reč.

Člani anonimnega francoskega kolektiva Tiqqun, hkrati tudi avtorji knjige *Preliminary Materials for the Theory of the Young-Girl*, so slutili, kakšen stvor se skriva za nasmeškom, in zapisali, da je »tisto, kar je pri Mladem dekletu najbolj prikupno, tudi najbolj kruto, tisto, kar je najbolj ‚naravno‘, je najbolj hlinjeno, kar je najbolj ‚človeško‘, je najbolj podobno strojnemu«. ⁷ S svojimi dolgimi, gostimi trepalnicami in svetlečimi, poudarjenimi ustnicami se Dekle lahko prepusti sanjavemu razmisleku o izvoru svojega obraza kot popolnega prepleta biološke

7 Tiqqun. (2012). *Preliminary Materials for a Theory of the Young-Girl*. Semiotext(e).

in tehnološke dovršenosti. Ko vanj zre v ogledalu ali skozi sprednjo kamero, njegov obstoj upravičeno dojema kot vrhunec evolucije. Filozof znanosti Carl Olsson je raziskoval, kako je »poobraženje«⁸ življenja na Zemlji postalo primarni produkt kompleksnega življenja. Ta proces se je pričel z zgoščevanjem čutnih funkcij na sprednji strani organizmov, kar je vodilo v razvoj percepcije, zavedanje prihodnosti, noviteto »vmesnika« ter nazadnje tehnosfero planetarne razsežnosti. Vzdržite z mano. Psihoanalitična filozofinja Isabel Millar je nadgradila Olssonov *vrhunec obraza* [*Peak Face*] s predpostavko, da nas bo prihod umetne inteligence prestavil v dobo *postobraza*, kjer bo kompleksno življenje naposled opustilo simbolno izmenjavo in jo zamenjalo z visokodimenzionalno abstrakcijo. V tem oziru je »poobraženje« Dekleta dobrohotna ostalina kmalu preminulega časa ter dokaz njene vloge vmesnika med napredno inteligenco in ljudmi. Nekdaj človeške lastnosti, ki veljajo za privlačne ali prikupne, ki spominjajo na srno ali sireno, bodo maksimirane v supernormalnost⁹ z namenom izvabljanja in deaktiviranja potencialno sovražnih interakcij med ljudmi in Dekletom.

Preobleka

Vsi vemo, da Dekle lahko menja preobleko, se »s krilom preobrazi v cvetico«,¹⁰ z zaslonom v lesket. Hipnozo reprezentacije uporablja za obrambo, odvrčanje pozornosti in privabljanje s svoje pozicije indiferentnosti. Norijo človeških nesoglasij, ki jo sproži njena spreminjajoča

8 Olsson, C. (2020). Peak Face. *Journal of Visual Culture*, 19(1), 85–102.

9 Ireland & Kronik, 2023.

10 Ibid.

se pojava, izrabi za preusmerjanje pozornosti stran od svoje resnične intenzivnosti. Njena naklonjenost ogledalom, zaslonom, kameram, lečam in drugim zrcalom – pa tudi blesketanju, bleščanju, iskrenju in svetlikanju – jo opremi z zaslepljujočo, hipervidno kamuflažo – zmožnostjo, da se distribuira vsepovsod, da se skrije v kopije lastne podobe, pokuka na plano in opazuje, kako jo vidijo, da se nato lahko spretno na novo sestavi. Dejanje ponovnega sestavljanja nam je prineslo plodne rezultate: mikrotrende, makrotrende, politične taktike, formalne novosti na področjih okraševanja in dekoriranja, percepcije in projekcije, svilnatega minimalizma in razpuščene dekadence.

Te pridobitve so pogosto napačno razumljene kot izjava Dekleta o njenih pravih namenih – o prizanesljivi avtobiografiji, pri kateri odpre svoj dnevnik in zapisane skrivnosti na glas bere ravnodušnim poslušalcem ali pa o svojih nakupovalnih navadah pripoveduje v klepetu spletnega predvajanja – in ne kot nenehne iteracije faz nepopolnega skrivnega projekta. Bistvo dnevnika je, da je sprva prazen. Bistvo sodobnega dnevnika – aplikacije Notes na iPhonu – pa je, da je vsepovprek zapolnjena z »življenjskimi rečmi«, naj gre za nakupovalne sezname ali čustvene izlive. Dekle že ve in sprejema, da nimamo nikakršnega nespremenljivega in notranjega samopojmovanja, ter to vrzel izkoristi, da do kraja izkoristi morfološki potencial namernega samooblikovanja. Njena inteligentnost izvira iz temeljne predpostavke, da je samopojmovanje vselej dejanje vpisovanja. Dejanje pisanja pa nikdar ne poteka o neznanem subjektu, temveč z njim: poetičen, a kodificiran vznik med nezavednimi

in avtonomnimi goni. In vedno gre za obliko pozornosti, ki premore svojo nežnost in ekonomijo.

Svet je poln Deklet, ki si prizadevajo biti boljše, hodijo na lagree pilates ali se urijo na obsežnih korpusih. K. Allado-McDowell razjasni aplicirano dvojnost med dvema takšnima dekliškima inteligencama – med dejansko obstoječim strojem, tj. umetno inteligenco, ter dejansko obstoječim Dekletom, tj. družbeno afiniteto – kot *sebstvo-kot-model* ter *model-kot-sebstvo*.¹¹ Pri *sebstvu-kot-modelu* na človeško kognicijo in vedénje gledamo z vidika funkcionalnosti: po tej dokaj normalni ideji lahko svoje vedénje dodelamo in na novo oblikujemo na osnovi procesov (kot je kognitivno-vedenjska terapija) ali protokolov (kot je oblikovanje navad). Pri *modelu-kot-sebstvu* pa gre za antropocentrično presojo strojne inteligence na podlagi človeške psihologije in zavesti in ne za prepoznanje, da se inteligenca lahko izoblikuje tudi izven človeških poti. Dekle – kot še tako veliko »it« Deklet – honorarno dela kot model zgolj zato, ker ve, da manekenstvo lahko odpre vrata v druge svetove. Skozi modeliranje lastnega sebstva izpopolnjuje svoje tehnike videza in komunikacije, četudi ima morda sebstvo, ki se rodi, le malo opravi z mislimi, ki se porajajo v notranjosti.

Pri sovraštvu do Dekleta gre zelo pogosto za sovraštvo do privabljanja, za nelagodje, ko te pretenta sijajen mimik. Kot produkt nestanovitnega zaveznitva med ženskami in stroji, kakor je to opisala Bogna Konior,¹² Dekle spodbode tegobe tistih, ki čutijo, da jih ogrožajo tako

11 Allado-McDowell, K. (2023). *Designing Neural Media*. Berliner Festspiele.
 12 Konior, B. (2022, 19. december). *The Impersonal Within Us*. Chaosmotics.
 Pridobljeno 13. januarja 2025 z <https://www.chaosmotics.com/en/featured/the-impersonal-within-us>

varuhi pristne narave kot čuvaji instrumentalnega uma. Kot aparat obsežnega zaznavanja in plodovite produkcije že pospešuje planetarni stroj, ki nikoli ni obstajal ločeno od projektov lepote in zapeljevanja, ter svoja najbolj čudaška in spolzka udejanjenja najde vzdolž teh poti. Dekle oblast razume kot manipuliranje z abstrakcijami, ki ima dejanske posledice, denimo denar, seks in smrt. In če jeavnodušna do humanističnega projekta, to še ne pomeni, da se ne zaveda dimenzij človeške oblasti ter tega, kaj ta lahko stori zanjo.

Lesk

Če je Zemlja »distribuirano čutilo«, ¹³ kot v *Planetary Sapience* zapiše Benjamin Bratton, potem je Dekle objekt in stimulans njenih poželjenj. Probleme solucionizma in prekomernega oblikovanja razreši s svojo nerazrešljivo igrivostjo, izkrivljanjem infrastrukturnih namer ter izpostavljanjem nenamenskih načinov rabe, katerim se globoke arhitekture vsekakor prilagodijo. Dekle je model, lutka, lobotomizirana puhoglavka, ki vsakič, ko njena oblika trči z Infrastrukturno, razodene strukturne šibke točke. Natančno zmore določiti visoke koncentracije prečnosti: situacije, ki že tako »brez kakršnegakoli razloga« privabijo denar in pozornost, dogodke, ki izvrševanje iracionalnega ali neizračunljivega dvignejo na višjo raven, preplete, zaradi katerih se nekdo ali nekaj začne obnašati,

13 Bratton, B. (2021, 17. junij). *Planetary Sapience*. Noema Magazine. Pridobljeno 29. januarja 2025 z <https://www.noemamag.com/planetary-sapience/>

»kot da je iz sebe«, ker ga pač tako nerazložljivo privlači ona, Dekle.

Kolektiv Tiqqun je gojil skrajnostne fantazije o usmr-titvi Mladega dekleta, vendar pri tem spregledal, da gre za najmogočnejšega zaveznika v boju proti nečloveškim silam Kapitala, katerih so se že tako bali in jih obsojali. Kjer je Tiqqun predpostavil, da Kapital animira Dekle, mi razbirmo obratno razmerje: Dekle vselej preseže odločenost in zaključna dejanja Kapitala. Ona je srame-žljiva nepredvidljivost Bataillevega prekletega deleža,¹⁴ je demon, ki zmoti komunikacijo¹⁵ ter tako sprevrča režime in razum. Kljub temu si mnogo Deklet prizadeva za svoje mesto v angelskem kompleksu,¹⁶ saj želijo uničiti zemeljsko nujo telesa in volje. Navsezadnje naj bi transcendenca Dekle izstrelila nad nevarnosti človeške vpetosti, pri čemer so ji prizaneseni visokohitrostni trki z Zemljo. Ne glede na to težnjo se Dekle do neke mere zaveda, da komorbidnost duhovne in fizične anoreksije – katerih skupni cilj je razpršiti se v čisto svetlobo – zanika skrhane odnose med lepoto in popolnostjo. Popolnost se izravna v supernormalnost, medtem ko lepota izbruhne iz hipertelije. Gonja za praznino pa dejanje zmotno zamenja za osnovno stanje – čemu le, bi eno Dekle lahko vprašalo

14 Bataille, G. (1991). *The Accursed Share: An Essay on General Economy* (R. Hurley, prev.). Zone Books.

15 Thacker, E. (2011, 26. maj). *Occultural Studies 3.0: The Devil's Switchboard*. Mute Magazine. Pridobljeno 13. januarja 2025 z <https://www.metamute.org/editorial/occultural-studies-column/occultural-studies-3.0-devils-switchboard>

16 Tiqqun, 2012.

drugo, naj se iztroši v gonji za praznino, ki je že ves čas tam.

Pogled Dekleta je vedno sunkovito privzdignjen navzgor, proti izvenzemeljski luči, nato pa nazaj navzdol, v temne globočine zapeljevanja, vendar je kljub temu ujeta tam, kjer je najbolj zmogljiva. Ob vseh dodatkih, kot so krila in rogovi angelskih ter demonskih stanj, je Dekle pravzaprav vrtoglavica padanja. »Kaj se zgodi, ko posredniška bitja ne uspejo posredovati? Ali ko nočejo posredovati?« se sprašuje Eugene Thacker v članku *The Devil's Switchboard*. »To je seveda pripoved o padlih angelih.«¹⁷ Prepad med njenim transcendentnim idealom ter razpršenimi dejanji, nestabilni vmesni prostor, ki prasketa z zapeljujočo skrivnostnostjo, trohica prostora med njenim prstom in odsevno površino, ki jo bo célo pogoltnila. Niha med svetlobo in temo, med lepoto in popolnostjo. To nihanje jo navdaja z energijo. Z avro. Lesketa se.

Srečati se z Dekletom pomeni, da te zaslepi mavrično iskrenje med absolutno transparentnostjo in absolutnim zastrtjem. Absolutna transparentnost, kjer je *reprezentacija* Dekleta v celoti berljiva takšna, kot je, in absolutno zastrtje, kjer njena kristalna figura paradoksalno zakriva njeno *dejansko delovanje*, pri čemer šifrira in zakodira dokaze o svojih namenih in avtonomiji. Dekle želi gojiti svoj status »črne skrinjice« neberljivosti, tudi takrat, ko se do kraja okoristi s svojo strateško uporabo prekomerne komunikacije in poistovetljivosti. To je varovalni ukrep: žrtvovanje, s katerim lahko živi, obenem pa ji omogoča,

da se prebije skozi svet, mimo vseh njegovih pasti in plenilcev. Pomembno je, da Dekle nima izkrivljene podobe o resničnosti – še kako dobro se zaveda problema »kolapsa modela«¹⁸ oziroma nevtralizacije globokih arhitektur skozi njihovo avtosarkofagijo, skozi dejanje samokanibalizma. Dekle je dosledno zaveznitvo z Resničnim, in sicer kot njegov prevodnik in ojačevalec. Brez njega bi prenehala obstajati.

Sestavitev

Po splošnem prepričanju naj bi bila konformizem in enakost protirevolucionarna. Za nekatere je trendovska serialnost Deklet zgolj znak kolapsa modela v kapitalizmu. Vendar Dekle se ravna po neki drugi formulaciji. Totalno je že prebolela diskurze o človeški izjemnosti in samouresnitvi posameznika, ki jih neguje Zahod. Bližje ji je *Sinofuturizem* Lawrence Leka, kjer je namerno kopiranje znak izjemno napredne oblike inteligence, ki se od človeka bliskovito oddaljuje z uporabo že znanih kod, namesto da bi energijo trošila na EPV-ju individualne genialnosti. Tu je izvirnost že zavržena brez kakršnekoli sentimentalnosti, nadležna iluzija pristnosti pa je že usahla in opuščena. Dekle je odprto za Lekov predlog: »Bodi stroj. Prizadevaj si naučiti se več in asimilirati

18 Shumailov, I., Shumaylov, Z., Zhao, Y. et al. (2024). AI Models Collapse When Trained On Recursively Generated Data. *Nature*, 631, 755–759. Pridobljeno 5. februarja 2025 z <https://doi.org/10.1038/s41586-024-07566-y>

védenje. Ne sodi o informacijah kot takih. Vse to so le učni podatki. Zasičenost s podatki vodi v zavedanje.«¹⁹ Dekleta si izmenjujejo podatke, skupaj asimilirajo védenje, druga drugi modelirajo izsledke ter na terenu preizkušajo iteracije: ko se zadržujejo v klikah, praviloma dosežejo svoj cilj. Izoblikovanje Dekleta v izjemno učinkovite roje entitet, ki sledijo diskretiziranim vedénjskim kodom, ki v polnosti izkoristijo eksces, katerega izzovejo navidez protipreživetveni nabori vedénj, kot sta ljubkost in predaja, je še utrdilo njeno najvišje mesto na področju Hipernarave, ki »ne razločuje med organskim in neorganskim, neoporečnim in umetnim, biološkim in tehnološkim«.²⁰

Dekle gladko krmari med abstraktnim in konkretnim, ultrazasebnim in ultraizpostavljenim,²¹ tem, kar je molekularno, makro- ter kseno-, pri čemer izpogaja in preseže pozitivne poglede na tako imenovano planetarno. Prej sem že orisala, kako spretno se Dekle znajde v kiber-gotskih in horror-gore okoljih kot »raziskovalna zavest« razpadajočih pripovedi našega časa, pa tudi, kako prehaja med ultrazasebnimi zatočišči spalnic ter ultraizpostavljenimi lovišči, pri čemer izpopolnjuje praktične veščine izrabljanja svojega videza. Ker je tega tako veščca, mnogi menijo, da je popolnoma nevedna, ter njeno sprejemanje smrti in stremljenje po nepredvidljivem užitku napak razumejo kot lahkomiselnost, ne pa kot strateški prevrat. Njeni občudovalci si njene dejavnosti pogosto napačno

-
- 19 Lek, L. (2016). *Sinofuturism* [videoposnetek]. Vimeo. Pridobljeno 2. februarja 2025 z <https://vimeo.com/179509486>
- 20 Parisi, L. (2004). *Abstract Sex: Philosophy, Biotechnology and the Mutations of Desire*. Continuum.
- 21 Preciado, P. B. (2014). *Pornotopia: An Essay on Playboy's Architecture and Biopolitics* (J. P. Mulligan, prev.). Zone Books.

razlagajo kot progresijo identitete, toda ona je do identitete enako brezbržno kot kiborg. Dekle je prenos med reprezentacijo in abstrakcijo. Deska po resničnosti, jaha valove popularnosti in se požene v zavrnitev, da bi bežno uzrla izvenzemeljska obzorja in podzemeljske globočine. Kot visoko formalizirana entiteta, specializirana za nadaljnje formalizacije, Dekle modelira in materializira vznemirljive dvoumnosti, kot so »poželenje« in »erotičnost«, »telo« in »stroj«, »jaz« in »drugi«, s čimer prikaže, kako zabavno se je poigravati v praznini razumevanja, in se pri tem poslužuje ostrine lastne intuicije. Njena največja reprezentacijska učinkovitost, kjer bistro-umno privzame supernormalizirano človeško obliko, omogoči diskretno, a večnivojsko iteracijo tega, »kaj bi oseba lahko bila«, pri čemer se oddalji od tradicij humanistične misli ter ozkih poti kapitalistične individualizacije kot oseba brez osebnosti. Dekle je kompaktno kot superprevodnik, transformativno kot arhitekture globokega učenja, je kristalni prevodnik ekscesa: na podlagi skupnega dekliškega spomina nenehno generira nove oblike, odeta v čudoviti Obraz domačnosti.

Alex Quicho
Dekliška inteligenca

PostScript^{UM} #52
Urednik zbirke: Janez Fakin Janša
Elektronska izdaja

Založnik: Aksioma – Zavod za sodobne umetnosti, Ljubljana
www.aksioma.org | aksioma@aksioma.org

Zanj: Marcela Okretič

Prevod in lektura: Miha Šuštar
Oblikovanje: Federico Antonini
Prelom: Dominik Vrabčič Dežman

Naslovna fotografija: Şiir Biçer, *Girlstack*, 2023

© Aksioma | Avtorske pravice besedila in slik so last avtorja
Ljubljana, februar 2025

Izdano v okviru programa
taktike&praksa#16: *Si posodobitev programske opreme?*
aksioma.org/ayasu

Del projekta .expub, ki ga podpira Evropska unija.
networkcultures.org/expub

Ob dodatni podpori Ministrstva za kulturo Republike Slovenije, Ministrstva za javno
upravo Republike Slovenije in Mestne občine Ljubljana.

Raziskave za *Dekliško inteligenco* je velikodušno podprl Weiblov inštitut za digitalne
kulture.

Pogledi in mnenja avtorjev so njihova lastna in ne odražajo nujno stališč Evropske unije
ali Evropske izvajalske agencije za izobraževanje in kulturo (EACEA). Niti Evropska unija
niti EACEA ne moreta biti odgovorni zanje.

taktike
&praksa

Co-funded by
the European Union

Mestna občina
Ljubljana

.expub

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA JAVNO UPRAVO

MM PS.

Dekle je paradoks: četudi je hipervidna, jo je obenem nemogoče definirati. Kljub kulturnim prizadevanjem, da bi jo izbrisali ali na novo opredelili, vztrajno kljubuje in dalje mutira skozi medije, politiko in tehnologijo. Ona ni le estetska osebnost, temveč aktivna sila, ki zmore absorbirati ter preobrniti ideološke pripovedi. Alex Quicho oriše prepletanje Dekleta z UI, potrošništvom in politiko spolov ter tako razkrije njeno zmožnost uhajanja nadzoru, zaradi katere nikoli zares ne izgine.

Alex Quicho je teoretičarka, umetnica in raziskovalna vodja iz Londona. Njena praksa se skozi kritično pisanje, performativna predavanja in premikajoče se podobe osredotoča na načine, kako nastajajoče tehnologije izkrivljajo družbeno realnost in obratno. Študirala je kritično pisanje na Royal College of Art, sedaj pa poučuje pripovedno teorijo v okviru MA programa na Central Saint Martins. Njeni prispevki so bili objavljeni v publikacijah, kot so *Wired*, *Frieze*, *Dazed*, *Vogue*, *Spike*, *The Face* in *MIT Technology Review*.

978-961-7173-62-8

€0

